

שיחת השבוע

חוגגים מחדש את הברית הנצחית

ברית הר סיני היא הקושרת יחדיו את כל בני העם היהודי. היא טבועה בעצם הווייתנו, ויהודי אינו יכול להינתק ממנה.

"וכל העם רואים את הקולות" (ציור: ברוך נחשון)

א"אפשר להגדיר את עם ישראל בקטגוריות הלאומיות המקובלות. אין הוא מרוכז בארץ אחת, אין הוא דובר שפה אחת, אין לו אותה מנטליות. גם המוצא הגנטי איננו הגורם המאחד את כל בני העם היהודי, שכן יש יהודים שחורים ולבנים, אדומים וצהובים, מלוכסני עיניים ובני מוצא אסקימואי - צאצאי גרים שהצטרפו לעם היהודי במרוצת הדורות.

יש דבר אחד שמחבר את כל היהודים - התורה שניתנה בהר סיני. הברית שכרת הקב"ה עמנו ועם אבותינו בשישה בסיוון, בשנת ב' אלפים תמה, לפני 3329 שנים, היא הקושרת יחדיו את כל בני העם היהודי. במעמד הר סיני בחרנו בקב"ה והקב"ה בחר בנו מכל העמים ועשה אותנו "ממלכת כוהנים וגוי קדוש".

בן יישאר בן

הברית הזאת, שנכתרה בהר סיני, טבועה בעצם הווייתנו. יהודי אינו יכול להינתק ממנה. לכן גם מי שאינו שומר תורה ומצוות נשאר יהודי, כי עדיין הוא מחובר לאותה ברית נצחית עם בורא העולם.

זו המשמעות העמוקה של מאמר חז"ל: "ישראל - אף-על-פי שחטא ישראל הוא". יהודי, גם אם הוא חוטא, עדיין הוא נשאר קשור ומחובר לקב"ה, לתורתו ולמצוותיו. הקשר הזה פנימי ועמוק כליכך, עד שאין בכוחם של מעשים חיצוניים לשנותו. כמו בן, שגם אם יתמרד נגד הוריו, עדיין יישאר בן אהוב, והם יוסיפו לחכות באהבה ובסבלנות שישבו אליהם.

מעמד הר סיני הטיל עלינו תפקיד ייחודי. כל יהודי, בכל מקום הימצאו, נושא עליו את בריתו של הקב"ה, והוא נדרש להיות אור לגויים. מוטלת עליו חובה להביא את אור האמונה אל אחד לאנושות כולה, ולהפוך את העולם למקום שהבורא יכול לשכון בו.

מי שמתנכר לייעוד זה, גוזר על עצמו להיות ומבוכות וחי בזהות מבולבלת ובלתי-ברורה. אנחנו יכולים להיות יהודים שלמים אך ורק בתוך המסגרת שקבע הקב"ה, כאשר יצר את המושג ששמו 'עם ישראל'. הוא שהפך אותנו

לעם והוא שהגדיר את משמעותו וגדריו, תפקידו וייעודו. אנחנו נדרשים רק לצעוד בתוך המְתווה הסלול שפילס לפנינו בורא העולם.

סוף המסע

הדרך הזאת ארוכה וקשה, מלאה עליות ומורדות, רוויה סבל ורדיפות, אך היא המוליכה את העם היהודי אל התחנה האחרונה. בסוף הדרך מצפה לנו טוב נפלא, בדמות הגאולה האמיתית והשלמה עלידי משיח צדקנו.

עברנו את כל המסע, ועכשיו אנחנו קרובים מאוד לתחנה הסופית. אלא שסמוך ליעד המסילה הראשית מסתעפת למסילות-משנה רבות, ואפשר בנקל לטעות ולפנות לנתיבים לא-נכונים. במציאות כזאת דווקא חשוב לדבוק בתורה שניתנה לנו בהר סיני, לא לסטות ימין ושמאל, ואז נזכה להיכנס בשמחה לתחנה האחרונה ולסיים בהצלחה את המסע המפואל.

חג שמח וקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

יש חדש

הילדים באים

בתי הכנסת ברחבי הארץ נערכים לבואם של המוני ילדים בחג השבועות למעמד קריאת עשרת הדיברות. השתתפות הילדים במעמד הזה מבוססת על מאמר המדרש: "אמר הקב"ה לישראל: בניי, הווי קורין את הפרשה הזאת בכל שנה, ואני מעלה עליכם כאילו אתם עומדים לפני הר סיני ומקבלים את התורה". בתי חב"ד מקיימים פעילות מיוחדת לעידוד הילדים לבוא למעמד הזה. פרטים בסניפים.

ילדי ירושלים מתאספים

גם השנה יהיה אי"ה בירושלים מעמד מיוחד של קריאת עשרת הדיברות לילדים, בשעה 11:30 בבוקר, בבית כנסת חב"ד 'בית יוסף' (רח' זוננפלד 23, בשכונת בית ישראל). צפויים להשתתף בו כאלף ילדים. הילדים שיבואו למעמד ייהנו מכיבוד מיוחד.

סמינר שבועות

עמותת התקשרות - חווייה יהודית עורכת סמינר שבועות במלון ניר עציון. ישתתפו הרב מיכי יוספי, הד"ר שמחה ליבוביץ, הד"ר יחיאל הררי והרב ניר ונעמה מנוסי. הסמינר יימשך מיום שני ועד רביעי, ד"ו בסיוון (29-31.5). טל' 03-9302030.

זמני השבוע

נויורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:58	8:40	7:47	7:38
9:06	9:49	8:44	8:39

פרקי אבות: פרק ו

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרנוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליוחת

ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000

טל' 972-73-2480711 • פקס' 972-3-9606169

www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

מודעות: טל' 053-316532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

לפעול כשהארון מכוסה

אמנם משימה זו הייתה מוטלת על בני קהת, אך היא שייכת לכל יהודי, שהרי יש כמה הלכות שנלמדות ממשא הארון והן שייכות לכל יהודי. לכן כל יהודי מזהר על העבודה הרוחנית – "ולא יבואו לראות כבלע את הקודש ומתו".

צידה למדבר

נשיאת הארון המכוסה הייתה במדבר, אזור צחיח שכמעט אין בו חיים. המדבר מייצג שימון רוחני, שמנסה לדכא את הקדושה. וזו התכלית של חיי היהודי: לגלות את הקדושה במדבר דווקא, כשהארון מכוסה.

אך קודם שנכנסים לפעול ב'מדבר' הרוחני קוראים בתורה את פרשת בחוקותיי, ושם נכתב: "וְאֹלֶיךָ אֶתְּכֶם קוֹמְמִיּוֹת". הכניסה למדבר מלווה בהבטחת הקב"ה, שהעבודה הרוחנית במדבר לא תחליש את היהודי, אלא להפך, היא תביא אותו לעלייה הגדולה בגאולה האמיתית והשלמה.

(תורת מנחם תשמ"ה, כרך ד, עמ' 2139)

עבודתו של היהודי. הארון מייצג את החיבור של היהודי עם האור האלוקי, עד לרמה הגבוהה ביותר. חיבור כזה עלול לגרום ל'כלות הנפש', להיפרדות הנשמה מן הגוף בשל שאיפתה לדבוק בקב"ה, כפי שהיה אצל נדב ואביהוא, בני אהרון.

התכלית היא שהארון יהיה מכוסה. שיהודי יחיה בתוך עולם חומרי ונחות, המסתיר את אורו של הקב"ה, ובתוכו דווקא יקיים את כל התורה. ויתרה מזו, עליו לשאוף להגיע לקשר עמוק כל-כך עם התורה, כמו בני קהת, נושאי הארון.

משימה לכל יהודי

עבודת בני קהת הייתה בנשיאת הארון על הכתף דווקא. לכל דבר יש 'פנים' ו'אחור', אך לוחות הברית היו כתובים משני עבריהם, ועל כן היו בחינת 'פנים' לגמרי. לעומת זה, הכתף מייצגת את החלק האחורי שבאדם. נשיאת הארון על הכתף מסמלת את חיבור החלק האחורי אל לוחות הברית.

ארון הברית, שעמד בקודש הקודשים, היה נסתר מעיני העם. גם כאשר הגיעה שעת מסע נצטוו בני קהת להסיר את פרוכת המסך, שחצצה בין קודש הקודשים ובין הקודש, ולכסות בה את הארון. מעליה נדרשו להניח עוד כיסוי, מעור תחש, וכל זה בלי שעניניהם יראו את הארון, כציווי ה' בפרשתנו: "וְלֹא יֵבֹאוּ לְרֹאוֹת כְּבָלֵעַ אֶת הַקֹּדֶשׁ, וְנִמְתּוּ".

הארון המכוסה מייצג שני קצוות: הארון הוא הכלי המקודש ביותר במקדש, ובו מונחים לוחות הברית שעליהם חקוקים עשרת הדיברות משני צידיהם, בדרך נס. ובה בעת הארון והלוחות נשארים מכוסים. הם אינם גלויים אלא נסתרים, ולא זו בלבד, אלא שהם מכוסים ביריעת עור של בעל חיים שכבר אין בו חיות. העור הוא החלק הטפל שבבעל החיים, והוא המכסה את הדבר הקדוש ביותר!

חיבור בלי התנתקות

שני הקצוות האלה – קדושתו העצומה של הארון והיותו מכוסה – מייצגים את מהות

אמרת השבוע

אין באים

קהל רב עמד בתור וציפה לקבל את ברכת החג מפי רבי דוד מטולנה בחג השבועות. בתוך הקהל היו גם רבנים רבים, שבאו לעשות את החג במחיצת הצדיק.

לפתע פנה הרבי אל אחד הרבנים: "איך רב בישראל עוזב את עדתו בחג, ומה יהיה אם תתעורר שאלה במהלך החג?!"

הרבנים האחרים תהו, מדוע נאמרו הדברים לאותו רב דווקא, והאומנם הצדיק סבור שהרבנים אינם צריכים לבוא אל הרבי לחג השבועות? לאחר מכן הסביר הצדיק: "כל רב, כשהוא בא אל הרבי, בא בהכנעה ובהתבטלות. אך אותו רב בא לכאן עם כל 'כבודו והדרו'. ואם כן מתעוררת השאלה, איך רב גדול כל-כך יכול לעזוב את עדתו..."

פתגם חסידי

"כשמאירים בי המוחין העליונים יודע אני שאין בי אפילו אות אחת מהתורה, ולא נכנסתי אפילו בפסיעה אחת לעבודת הבורא" (הבעש"ט)

שבועות | מאת הרב אליעזר ברוך, רב כרמי יוסף

מן המעיין

עשרה מול עשרה

עשרת הדיברות מקבילים לעשרת המאמרות שבהם נברא העולם, כי על-ידי התורה נוצר קיום למעשה בראשית. "ברוך אומר ועושה" הוא על מעשי בראשית, שנבראו בעשרת המאמרות, ו"ברוך גוזר ומקיים" הוא על עשרת הדיברות, שמקיימים את העולם.

(שפת אמת)

לעלות מהתחתית

"ויתייצבו בתחתית ההר" (שמות יט, ז). בני ישראל הבינו שהם רחוקים מאמיתת התורה, ולכן נאחזו בתחתית ההר, ועל-ידי זה התרוממו ועלו עד לשמים.

(חידושי הרי"ם)

לא להסתפק במועט

"הישמר לך מן המעלה מעלה" (שמות יט, יב). אם זכיתם לעלות להר, אל תסתפקו בנגיעה בקצהו בלבד. אל תהיו מן המסתפקים במועט בהתקדמות הרוחנית, אלא השתדלו לעלות מעלה מעלה.

(רבי מנחם מענדל מקוצק)

ענוה כהכנה

"יומא קמא לא אמר להו ולא מידי" (שבת פו). ביום הראשון משה לימד אותם את מידת הענוה, שיחשיבו את עצמם לאין ואפס, מה שיהפוך אותם לראויים לקבלת התורה.

(רבי יצחק מזורקי)

עצרת שעוצרת

מפני מה קראו חכמים לחג השבועות "עצרת"? מפני שביום הזה ניתנה התורה, העוצרת את ישראל מללכת בדרכי היצר הרע.

(רבי לוי'צחק מברדיצ'ב)

הגבלות לקליטה נכונה

אף-על-פי שבמתן תורה היה גילוי של עצמותו יתברך, היו גם הגבלות כדוגמת האזהרה: "והגבלת את העם סביב לאמר, הישמרו לכם עלות בהר ונגוע בקצהו" (שמות יט, יב). כי כדי שגילוי העצמות ייקלט בפנימיות ובהתיישבות, יש צורך תחילה בהכנה מתאימה, וההגבלות הן ההכנות הראויות.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

תחילה לנשים

"כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל" (שמות יט, ג). "לבית יעקב" – אלו הנשים. תאמר להן בלשון רכה. "ותגיד לבני ישראל" – עונשין ודקדוקין, פְּרָשׁ לזכרים דברים הקשים כגידיים.

(רש"י)

לשון רכה

תחילה יש לדבר אל הנשים בלשון רכה, כדי שהדברים יתקבלו אצלן, ורק לאחר מכן אפשר לדבר אל הגברים דברים קשים כגידיים.

(הרבי מליובאוויטש)

אחלק שלל

הוא התרוצץ בחוסר מנוחה בבית המדרש שבעיירה לשנוב, באוסטריה. הכסף, הכסף, הכסף, היכן יפקיד אותו עד צאת החג? עיניו תרו אחר מקום מסתור שבו ישמור את ארנקו התפוח, עד אחרי חג השבועות. זה סכום גדול, שחסך בדי עמל כדי להשקיעו במסחר אחרי החג, אך בינתיים הוא זקוק למשמורת נאמנה.

פתאום צץ רעיון במוחו. תחילה נרתע מן המחשבה, אולם משנקפו השעות והחג התקרב ובא – החליט להעז. הוא ניגש אל רבו, רבי מרדכי מנשכיז, וביקש להפקיד ברשותו את הכסף. הלא אין שומר הגון מהרבי. יפקד הכסף בידי הנאמנות, והחסיד ייפטר מהדאגה לממונו.

הצדיק ניאות בשמחה לבקשה. הוא לקח את הכסף ולעיני חסידו טמן אותו במעמקי ארון הכלים שבמטבח ביתו, בין שתי קערות שהיו מונחות זו על זו. "הסר דאגה מלבך", הרגיעו הצדיק, "הכסף שמור במקום מבטחים, ואתה לך להתכונן ולהיטור לקראת זמן מתן תורתנו".

בלב צוהל נפרד הסוחר מן הרבי והצטרף אל החסידים שכבר גרשו את בית המדרש. הסוחר תפס את מקומו בין חבריו החסידים ושקע בלימוד תורה, מתנתק ממחשבות החולין ונכנס לאווירת הקדושה החגיגית.

תפילת ערבית של חג התנהלה מתוך התרוממות הרוח, שנמשכה גם בסעודה והגיעה לשיאה בשולחן הטהור של הרבי, שבמהלכו הרעיף אמרי שפר כהכנה למתן תורה. המשך הלילה היה באמירת 'תיקון ליל שבועות', כנהוג, ועם שחר, שבו החסידים והגו במשנה התלהבות בתורה כהכנה לתפילת החג.

לפני אמירת 'אקדמות' וקריאת התורה פרש הרבי לחדרו לזמן ממושך. כמה מהחסידים שחשו חולשה פנו למטבח ביתו של הרבי, לטעום דברי מאפה ולהתחזק. אחרי כך שבו לבית המדרש. הרבי ניגש אל בימת הקריאה, פניו משולהבות, ובקול ערב החל לקרוא את האקדמות בהשתפכות הנפש. בקריאת התורה חשו כולם כאילו הם עומדים לרגלי הר סיני.

חלפו ימי החג, מתוך התעלות וניתוק מכל עולם החולין. בצאת החג התקשו האורחים להיפרד מחצר הרבי. גם הסוחר חש שקשה עליו הנחיתה מן הפסגות הרוחניות אל

עסקיו הממתינים לו, וברגשות אלו פנה אל הרבי לבקש את כספו בחזרה.

הצדיק מיהר לגשת אל מקום המחבוא בארון המטבח, והיזו את הקערה שכיסתה את הכסף. למרבה תדהמתו, הכסף לא היה שם. שפשש הצדיק בירכתי הארון – אולי נשטט הכסף – אך לא היה לו זכר.

במהרה הובהלו כל בני הבית לסייע בחיפושים, בעוד הסוחר עומד בצד ופניו חיוורים. החקירות והדרישות לא העלו דבר.

הצדיק ניגש אל הסוחר ההמום וניסה להניח את דעתו: "אתן לך את כל הכסף שיש ברשותי, ובעזרת ה' אשיב לך את האבדה בתשלומים", אמר.

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

תורה שעושה שלום

התורה ניתנה לעשות שלום בעולם ולהביאו לידי התגלות האחדות האלוהית בזמן הגאולה. התורה גם מאחדת את עם ישראל, ולקראת מעמד הר סיני הגיעו בני ישראל לאחדות הגבוהה ביותר – "כאיש אחד, בלב אחד".

אך הדבר דורש ביאור: הלא גם בתורה עצמה מצאנו ריבוי דעות, ועד שחז"ל אומרים (מדרש תהילים יב, ז): "לא ניתנו דברי תורה חתוכין, אלא כל דבר... מ"ט פנים טהור ומ"ט פנים טמא". בתורה עצמה יש אפוא קשת רחבה של דעות, ואם כן, איך אפשר לומר שדווקא התורה מבטלת את חילוקי הדעות ומביאה לידי "הושוו לב אחד"?

אמנם בסופו של דבר נקבעת הלכה והכרעה מחייבת, שהכול מחויבים לה, אבל לכאורה הדבר אינו מבטל את חילוקי הדעות. ההכרעה כדעה אחת משמעותה, שבכל הנוגע להתנהגות המעשית יש להתנהג כאחת הדעות, אבל בעולם השכל נותרו לכאורה חילוקי הדעות כשהיו.

משמעותה של הכרעה

הרבי מליובאוויטש מסביר (לקוטי שיחות כרך כא, עמ' 108) שההסבר טמון בנתינת התורה בחודש השלישי דווקא. המספר אחת מסמל את קיומה של דעה אחת בלבד. המספר שתיים מייצג פירוד, שתי דעות, הפך האחדות. שלוש מסמל את ההכרעה – "יבוא השלישי ויכריע ביניהם".

מה עניינה של ההכרעה? המשמעות האמיתית של הכרעה אינה להצטרף לדעה אחת, ובכך להגביר את משקלה מול הדעה האחרת; שכן אז נותרה הדעה ההיא כשהייתה, אלא שלא צברה די כוח להתקבל. הכרעה אמיתית משמעותה שה'שלישי' מיישב את שתי הדעות, ומגיע לנקודת אמת גבוהה יותר, המתאימה לכל הדעות.

זה כוחה של התורה – 'ה' עוז לעמו ייתן, ה' יברך את עמו בשלום': בתחילה יש בתורה דין ודברים, סברות לכאן וסברות לכאן, אך על-ידי תוקף ההחלטה של התורה ('עוז') באים לידי 'שלום'. אחרי ההכרעה כל הדעות מסכימות לדעת ההלכה, עד שנעשה שלום אמיתי.

כך יובן טוב יותר סיפור המשנה (ראש השנה כה, א), שהיו חילוקי דעות בין רבי יהושע לרבן גמליאל בדבר מועד קביעותו של יום הכיפורים, ורבן גמליאל הכריע כדעתו, ולא כדעת רבי יהושע. הורה רבן גמליאל לרבי יהושע לבוא אליו "במקלו ובמעוטי" ביום שעל-פי חשבונו של רבי יהושע היה אמור לחול יום הכיפורים, ורבי יהושע עשה כן.

לכאורה, לשם מה היה רבי יהושע צריך לבוא "במקלו ובמעוטי", ולא היה דיי בעצם הליכתו ממקום מושבו ליבנה (מרחק שהוא למעלה מתחום שבת)? אלא שרבי יהושע היה צריך להוכיח שהוא מקבל את ההכרעה ההלכתית לא רק בקבלת עול, אלא בכל הווייתו. אמנם קודם לכן סבר אחרת, אבל משנתקבלה ההכרעה, היא חודרת לכל מציאותו, עד ל"מקלו ומעוטי".

אחדות מנקודת האמת

בנקודה זו טמונה מעלתה המיוחדת של התורה. אמנם היא חכמה ושכל – "היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים" – ובכל זאת יש בה מעלה מיוחדת שאינה קיימת בחכמה סתם, והיא – החתירה למסקנה ההלכתית, המחייבת את האדם. כל עוד הדברים נשארים בעולם השכל, יכולות להיות סברות לכאן וסברות לכאן, אבל כאשר צריכים להגיע להכרעה מחייבת, כאן נדרשים להעמקה גדולה יותר, עד שמגיעים לאמיתיה של תורה, המביאה אחדות אמיתית בין כל הדעות.

לכן התורה דווקא הביאה את בני ישראל לידי אחדות אמיתית – אחדות הנובעת מנקודת האמת שלמעלה מחילוקי הדעות, והיא המביאה את העולם כולו אל האחדות השלמה.

"חלילה לי!", נזעק החסיד, שחכונותיו ירדו לטמיון, "לא אקח פרוטה מהרבי".

דבר הגנבה ציער מאוד את הרבי, שכאב על שגרם צרה גדולה כל כך לחסידו. בינתיים נשאר החסיד בעיירה, להמתין ולקוות להתפתחות כלשהי.

בעיר ברודי הסמוכה התגורר רבי פינחס מקוריץ. רבי מרדכי מנשכיז החליט לנסוע אליו, אף שמעולם לא ביקר אצלו קודם לכן, ולבקש את עצתו. הוא בא אל בית המדרש וראה שם יהודי המתהלך מצד אל צד וקורא תהילים. "אמור נא לי", פנה אליו, "מתי אפשר להיכנס אל הצדיק?".

להפתעתו נענה בהתעלמות. סבר רבי מרדכי ששאלתו לא הגיעה לאוזני האיש, וחזר עליה בקול רם יותר, ועדיין לא זכה למענה. "מה פשר היחס הזה?", תהה בקול, "האם אי אפשר לומר לאורח מה הן שעות הקבלה של הרבי?".

באותו רגע עצר האיש את הילוכו ופסק מאמירת התהילים. הוא הישיר מבט אל רבי מרדכי ואמר לו: "ומה פשר הבטלנות של אברך שאינו יודע לשמור כראוי על כספי הזולת?". הבין רבי מרדכי שהאיש אינו אלא רבי פינחס מקוריץ, ושטח לפניו את העניין.

"שמע לי", השיב הצדיק. "מחר בתפילת שחרית גש ועבור לפני התיבה, ובשירת הים, אמור בקול רם את המילים 'אמר אויב ארדוף אשיג אחלק שלל'. באותה עת מנה את המתפללים העומדים בצד הצפוני של בית המדרש. בהגיעך למילת 'שלל' – דע שזה הגנב".

רבי מרדכי עשה בדיוק כדברי רבי פינחס. כשאמר את המילה 'שלל', הישיר מבט חד לעבר המתפלל השישי שבצפון ההיכל. האיש החוויר באחת והתעלף. מהומה קמה בבית הכנסת. כששבה נפשו, נכנס אל הצדיק ובקול שבור ביקש להתוודות.

האיש סיפר כי נכנס אל המטבח אחרי תפילת שחרית כדי לטעום דבר מה, ואז הבחין בכסף. מאבק פנימי עז ניטש בו, ולבסוף הכריעה אותו תאוות הגטמון והוא העלים את הכסף בכיסו. "אנא, רבי", פרץ הלה בבכי, "הורה לי דרך תשובה".

לאחר שהכסף הושב לבעליו הכין רבי מרדכי לגנב סדר תשובה. האיש מילא את הוראותיו בדקדקנות, וברבות הימים היה לאחד מחסידיו הנכבדים של רבי מרדכי.

(על-פי 'רשפי אש')

מהכפר הלבנוני לברית סיני

את דרכו. עדיין האמין באסלאם. "שאלתי את עצמי: אולי יש מוסלמים שלא רוצים להרוג?". החיפוש האלה סיבכו אותו והכניסו אותו למערבולת. "מי שסייע לי לצאת מהתסבוכת היה יהודי דווקא. וזו לא הייתה הפעם היחידה. בכל פעם שנפלת, בא יהודי וסייע לי. אטאט בשלה בלבי החלטה להיות יהודי".

יש לי חבר...

אך מוניר עדיין לא ידע איך אפשר להצטרף לעם ישראל. "ישבתי בבית קפה בחיפה ועבר לידי יהודי עטור זקן. פניתי אליו, סיפרתי לו שיש לי חבר שמבקש להתגייר ושאלתי מה עליו לעשות. האיש נתן לי מספר של בית הדין לענייני גיור".

קרוב לשנתיים שקע בלימודי היהדות, עד שהשלים את הגיור. "לא אשכח לעולם את התחושה ביום הגיור", מספר מאיר בקול נרגש, "פשוט נולדתי מחדש. הרגשתי שמהיום הזה יש ערך לחיי. הבנתי סוף־סוף מה זה אלוקים. זה היום המרגש ביותר בחיי".

הסברה בהתנדבות

בני משפחתו הודיעו לו שאם יתגייר, לא יהיה אחיהם עוד. "אבל אני בחרתי במשפחה אחרת, במשפחה החדשה שלי, במשפחה ששמה העם

אותו בוקר היה אמור להיות שגרתי למדיי בעבור מוניר מונזר, שיצא עם אביו לעבודה בלבנון. זה היה בשנת תשמ"ו (1986). השניים עבדו בשיפוצים. הוריו של מוניר היו גרושים, ובלילה ישן בבית אביו. בדרך נעצרו במחסום. "לאן?", נשאל אביו. "לעבודה", השיב בסתמיות. "הרגו את אשתך לשעבר ואת הבת הגדולה", הנחיתו עליהם את ההודעה הדרמטית.

מוניר היה בהלם. עולמו חרב עליו. אלה היו לוחמי חזבאללה שרצחו את אמו, שהתגוררה בכפר פילא בדרום לבנון. מהיריות נרצחה גם אחותו. סיבת הרצח: אחיו שירת בצבא דרום לבנון ואמו סיפקה מזון לחיילי צה"ל.

שנתיים בבית נטוש

מוניר עבר מאז טלטלות רבות. לפני כשנה זכה להצטרף לעם היהודי, התגייר כהלכה ושמו החדש הוא מאיר מזרחי. "הייתי בן הזקונים במשפחתי", הוא מספר. "אחרי שאמי נרצחה אני ואחותי התגוררנו בבית נטוש כשנתיים. הסתדרנו בדרך־לא־דרך. חייל בצבא דרום לבנון, שהכיר את הסיפור שלנו, סייע לנו מאוד. לימים הפך אותי ליד ימינו בפעילות במוצב ברוש בדרום לבנון. כך היה עד שנת תש"ס, שאז הכריזה הממשלה על היציאה מלבנון".

לאחר היציאה מלבנון נקלט מוניר בארץ וחיפש

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

מתי מברכים על הנטילה?

שאלה: מתי מברכים את ברכת 'על נטילת ידיים' בבוקר?

תשובה: חז"ל תיקנו ליטול ידיים במים בכל בוקר, ולברך 'על נטילת ידיים'. סיבת הנטילה, לדעת הרמב"ם והרא"ש, כדי שיהיו הידיים נקיות לקריאת שמע ולתפילת שחרית. לפי הדעה הזאת צריך ליטול ידיים במים גם לתפילות מנחה וערבית. למעשה, אכן נוטלים ידיים לפני כל תפילה, אבל מברכים על הנטילה רק בשחרית, כדעת הזוהר, הרשב"א והרוקח, שהנטילה היא כדי להעביר את רוח הטומאה השורה על יהודי בשנתו, ולהתקדש לעבודת הבורא ככוהן המקדש ידיו מן הכיור.

למנהג האשכנזים, אומרים ברכה זו עם כל ברכות השחר בבית הכנסת, קודם תפילת שחרית. למנהג הספרדים וחב"ד, אומרים אותן בבית, אחרי

מוניר נהפך למאיר. סיפורו של הנער הלבנוני

היהודי", אומר מאיר. "מה היה קורה איתי אילולא הייתי זוכה להצטרף לעם היהודי? הייתי נשאר בלבנון? מתגייס לדאעש? טוב שיש העם היהודי. כיום אני לומד תורה ומקיים מצוות ומרגיש חלק מהעם הנבחר".

כיום מאיר מסייע בהתנדבות בהסברה לבנות יהודיות שנפלו ברשתם של מוסלמים. "נולדתי מוסלמי ואני מכיר היטב את התרבות הזאת", הוא אומר. "אלוקים גרם לי לעבור דרך ארוכה כל־כך כדי שאוכל לעזור ולתקן הרבה דברים".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתח

על 'הצינן' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'צינן' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

לקרוא ולדעת

הספר שפותח לפניכם צוהר אל ימות המשיח ומשיב על כל השאלות:

- מהי הגאולה? • מה יעשה המשיח?
 - כיצד יתגלה? • ומה יקרה עם הופעתו?
- לשון בהירה | 368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יופי של סיפורים

שני כרכים של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

סיפורים שנוטעים יראת שמים, אמונת צדיקים ומידות טובות

טל' 1-718-6041020

